APOSTOLATSKI CENTAR **"SAV-TVOJ"**

Glas iz Čistilišta br.10

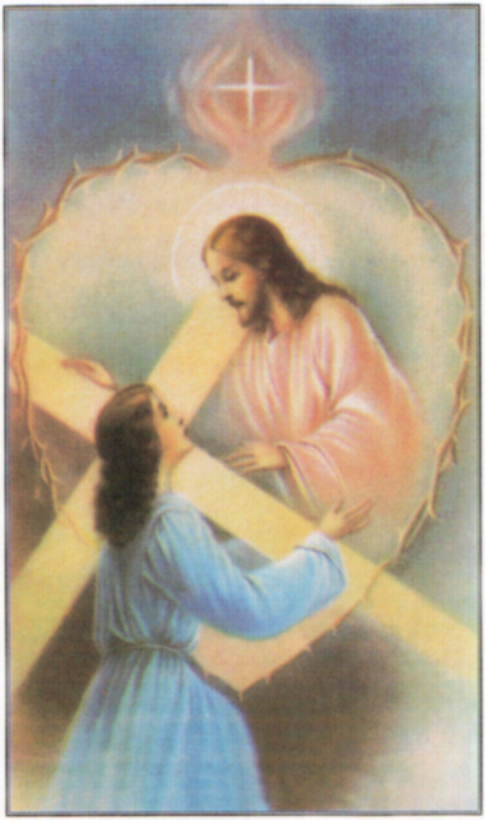

SVEĆENIK A. LOUVET

O NIVOIMA ČISTILIŠTA

Prema objavama SVETACA

Zdravo Marijo,
Zlatna
Kraljice mira,
prepuna sjaja
Zvijezdo što kroz tminu vodi
život moj.
Sav se danas predajem Tebi,
Krasna,
Majko moja i Majko
Krista Kralja
Da uvijek budem Njegov i uvijek
Sav-Tvoj.

Nakladnički niz: **Glas iz Čistilišta**

Autor: svećenik A. Louvet

Naslov izvornika: *Il purgatorio secondo le rivelazioni dei santi,* Rim 1941.

Imprimatur: can. Luigi Carnino, Torino 20. 03. 1941.

Prijevod: s. Marija Assumpta

Nakladnik i tisak: Apostolatski centar «SAV TVOJ»

ISBN 953-6471-72-8

Naklada: 1000 komada

Narudžbe na adresu:
Apostolatski centar «SAV TVOJ»
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/ fax: 01/ 23 70 332
Tel: 01/ 23 71 822

GLAS IZ ČISTILIŠTA BR. 10

A. LOUVET
Svećenik

O NIVOIMA ČISTILIŠTA
prema objavama svetaca

ZAGREB 2005

Predgovor

Čistilište je jedna od istina naše vjere. Katekizam katoličke Crkve o tome jasno govori, kao i o čistilišnim mukama i vatri (br.1030-1032). Svećenik Louvet je došao na dosita originalnu ideju da sabere objave koje su sveci imali o Čistilištu te da ih složi po temama i poglavljima u jedinstvenu cjelinu. Gotovo da nema sveca koji kad je bio više zahvaćen Božjom ljubavlju nije ustrajno i svakodnevno molio za duše u Čistilištu.

Valja odmah naglasiti da duše osim muka u Čistilištu kušaju radost i olakšanje. Crkva skupa sa svecima tvrdi svojim molitvama i žrtvama možemo puno pomoći toj našoj braći i sestrama koji, kako gore citirani katekizam piše «moraju se poslije smrti podvrgnuti čišćenju, kako bi postigli svetost nužnu za ulazak u nebesku radost». (br.1030). Sa svoje strane duše koje se čiste mogu svojim molitvama i zagovorom puno pomoći onima koji se za njih mole.

Ova knjižica je nastavak prvog i drugog dijela Čistilišta prema objavama svetaca koja su objavljena u našem izdavačkom nizu Glas iz Čistilišta pod brojevima 8 i 9. Dao Bog i Majka Božja da objavljivanje ove knjižice donese obilje duhovnih plodova u hrvatskom narodu i potakne na obnovljenu molitvu za duše u Čistilištu.

1. RAZNE PODJELE ČISTILIŠTA

O trima nivioma Čistilišta, prema sv. Franciski Rimskoj - O gornjem Čistilišta - O dušama koje trpe samo neka laka trpljenja za neke pogreške - O srednjom nivou Čistilišta - O najnižem dijelu Čistilišta, koja je podijeljena u druga tri podnivoa - O Čistilištu laika.

Već smo mogli vidjeti kod sv. Marije Magdalene de Pazzi, kao i u drugim do sada citiranim objavama da Čistilište nije jedno jedino mjesto, već je podijeljeno u više odijeljenih dijelova, prema težini grijeha za koje duše moraju dati zadovoljštinu. Da bi bolje uvidjeli podjelu tog mjesta muka dobro je prikloniti se poznatom viđenju sv. Franciske Rimske, koja nam daje točan opis skoro bi se moglo reći zemljopisnu kartu kraljevstva čistilišnih muka *(Bolland Vita s. Francesca 9 Martii)*.

Prema viđenju te svetice Čistilište je dakle, podijeljeno na tri dijela: U gornjem dijelu nalaze se duše koje trpe samo muke pogrešaka, ili najviše neko lako vrlo kratko trpljenje; u središtu nalazi se srednji nivo, gdje je ona vidjela velikim slovima napisano ČISTILIŠTE; u tom dijelu su zatvorene duše koje su lako griješile, ali njihovi grijesi iziskuju osjetljivu zadovoljštinu.

Srednji dio Čistilišta podijeljena je u tri poddijela; prvi dio je kao neka zaleđena močvara; drugi dio je sačinjen od smole pomiješanom s kipućim uljem; treći dio je sačinjen od nekog metala sličnom zlatu i srebru a

koji se miješaju u tekućem fluidnom užarenom stanju. Trideset šest anđela je predodređeno od Boga da bacaju duše iz zaleđene močvare u kupke kipućeg ulja i metala u užarenom stanju; oni tu svoju zadaću izvršavaju s najvećom revnošću i točnošću, ali sa velikim poštovanjem i ljubavlju prema jadnim trpećim dušama.

Na kraju na dnu, skoro blizu Pakla nalazi se treći dio, tj. Donje Čistilište, puno svijetle prodiruće vatre, a razlikuje se od one u Paklu, jer je ova svijetla a ona je tamna i mračna. I u ovom nivou postoje tri dijela: onaj prvi dio gdje se manje trpi, nalaze se svjetovne duše koje moraju zadovoljiti za teške grijehe; drugi dio, gdje su muke mnogo teže nalaze se klerici, koji nisu imali svećenički sveti red, redovnici i redovnice; treći dio gdje su muke još teže i jače, predodređen je za svećenike i biskupe. Sada ćemo malo podrobnije sagledati svaki od tih triju nivoa Čistilišta.

Ne treba sumnjati, da postoji Gornje Čistilište gdje duše nisu podvrgnute osjetljivim mukama, uopće nema sumnje o tome, jer neovisno od tako preciznih objava sV. Franciske Rimske, to nam potvrđuju mnoge druge posebne objave. Čak je Presv. Dj. Marija pokazala sv. Brigiti, da postoji jedno Čistilište duhovno; nazvano Čistilištem želje, u kojem su zadržane neke duše, koje iako su posve čiste od bilo kojeg grijeha, ipak tokom njihova ovozemaljskog smrtnog života nisu dovoljno težile k svome Stvoritelju. Između mnogih objava koje potvrđuju taj nauk izabrat ću radi sažetosti samo jedan primjer koji slijedi:

"U životu sv. Marije Magdalene de Pazzi čita se, da jedna od njezinih susestara po imenu Marija Bendikta Viktorija, redovnica urešena krepostima, a umrla joj je na rukama; dok je još bila u agoniji službenica Božja je vidjela jedno mnoštvo anđela što je čekaju sva ushićena i radosna da je povedu u nebeski Jeruzalem, i u času dok je ta blažena duša izdahnula Svetica je vidjela njezinu dušu kako leti u obliku golubice sa zlatnom glavom prema anđelima, te tako nestade, tri sata kasnije dok je bdjela kod tijela mrtve redovnice, sa jednom drugom sestrom, po imenu Pacifika iz Tonalje, ova prekide molitvu te upita Sveticu, gdje se nalazi toga časa njihova susestra, da li u Nebu ili u Čistilištu.

Niti u Nebu, niti u Čistilištu, odgovori Svetica. Sestra se iznenadi do te mjere, da se je skoro skandalizirala, ali malo kasnije dok je s Magdalenom molila časoslov za pokojne, a kako je recitirala Slava Ocu... na kraju jednog psalma, umjesto Requiem..., htjela se je ispraviti, Svetica joj reče da je dobro rekla, jer da nije potrebno više moliti za tu dušu Requiem..,. Sestra Pacifika iako nije shvatila značenje tih riječi, nije se usudila prekinuti susestru. Drugo jutro dok se je služila sv. Misa za pokojnicu u trenutku molitve Svet, Svet, Svet... Magdalena je pakla u ekstazu, tu joj Gospodin dade vidjeti blaženu dušu sestre Marije Bendikte u vječnoj slavi.

Na njezinom čelu blistala je jedna zlatna zvijezda, znak nagrade za njezinu veliku ljubav; njezini prsti bili su ukrašeni mnoštvom skupocjenog prstenja, dok je kruna na glavi bila puno bogatija od neke druge redovnice, isto

vrlo kreposne, a koja je bila umrla prije kratkog vremena. Taje razlika postojala stoga jer je sestra Marija Benedikta željela trpjeti za Boga tokom svoga života. I još više, radi velike ljubavi kojom se odnosila prema bližnjima i sestrama, uživala je u nebu posebnu milost, da je mogla svoje usne približiti usnama Božanskom Spasitelju, te je tako dugim gutljajima pila predivno božanstveno piće.

Kad je to vidjela sv. Magdalena počela se radovati zbog njene nagrade u Nebu; upita stoga Gospodina, zašto tek što je umrla nije odmah došla u njegovu Božansku prisutnost, te ju je (kako se to i desilo) zadržao pet sati ne baš u Čistilištu, već na jednom posebnom mjestu, gdje iako se ne trpe osjetljive muke, bilo joj je uskraćeno gledanje Boga.

Gospodin je odgovorio, da se ta sestra u svojoj posljednjoj bolesti, posebno radovala pažnjama kojima je bila okružena, te služenju kojima su je sestre obasipale u pomoći; prekinula je za neko vrijeme ono savršeno i uobičajeno ujedinjenje s Bogom koje je inače posjedovala, te je stoga tako bila kažnjena.

Ista Svetica je drugi puta vidjela neku redovnicu iz svoje zajednice, koja je bila nedavno umrla; vidjela ju je kako blista nebeskom svjetlošću po čitavom tijelu osim po rukama, radi nekih nesavršenosti koje je učinila protiv svetog siromaštva. No nakon par trenutaka i ruke su joj počeše blistati, te uđe u vječnu slavu.

Pater Francesko Gonzaga, franjevac a zatim biskup Mantove, iznosi jedan slični događaj u svojoj knjizi o početku franjevačkog reda (Porte IV, N. VII). "Fra Ivan

od Puta, vrlo krepostan redovnik, razboli se i umre u nekom samostanu na Kanarskim otocima. Njegov brat bolničar, fra Aksencije, koji ga je posluživao za vrijeme bolesti, bio je isto tako je napredovao u savršenstvu života; jednog dana dok je molio za pokoj te duše, ukaza mu se redovnik njegovoga Reda okružen svijetlim zrakama, tako da se je rasvijetlila čitava ćelija, nekom divnom svjetlošću.

Brat sav izvan sebe od radosti tog časa ga ne prepozna, a nije se usudio pitati ga za ime; no kako mu se ovaj ukazao i po drugi i po treći puta, napokon se ohrabri te ga upita u ime Božje tko je i zašto dolazi. Ja sam - odgovori pokojnik - duša fra Ivana od Puta, a dolazim ti se iskreno zahvaliti za molitve koje uzdižeš Gospodinu za pokoj moje duše, i javiti ti, da zahvaljujući Milosrđu Božjem, nalazim se na mjestu spasenja, među onima koji su predodređeni za slavu; o tome ti svjedoče i ove zrake koje izlaze iz mog tijela.

No ipak, kako još nisam dostojan da gledam Boga licem u lice, jer sam tokom života zaboravio, mojim nemarom, moliti časoslov za pokojne, koji sam morao moliti već prema pravilima; molim te u ime našeg prijateljstva, koje si mi uvijek iskazivao, ne naprotiv u ime ljubavi koju gajiš prema Isusu, učini da se ti časoslovi izmole u moje ime sa velikom revnošću, tako da bih što prije mogao uživati u gledanju moga Gospodina. Fra Aksencije je potrčao te ispričao sve gvardijanu, koji dade zapovijed da se od istoga časa izmole časoslovi; nakon što je to bilo učinjeno, ukaza se

ponovo duša fra Ivana okružena mnogo blistavijim svjetlom, najavljujući daje ušla u posjed vječne sreće".

Sv. Gertruda u svojim objavama objavljuje, da je neka pobožna redovnica umrla u cvijetu svoje mladosti u Gospodnjem zagrljaju, poslije života koji je provela u neprestanom klanjanju pred Presvetim Sakramentom; ukaza joj se tek što je umrla sva blistava od nebeskog svjetla; klečala je pred Božanskim Učiteljem, koji je iz svojih Svetih Rana bacao užarene zrake, koje su lagano doticale pet osjetila pobožne redovnice.

Ipak njezino čelo izgledalo je kao malo potamnjeno oblakom ljupke žalosti. Sva iznenađena sv. Gertruda upita kako to, dok joj je Gospodin iskazivao tako posebne privilegije, ona ipak nije izgledala posvema i savršeno sretna. "Do sada, reče Isus, toj je duši presuđeno, da je dostojna kontemplirati samo moje čovještvo u slavi i mojih pet rana, zbog njezine nježne pobožnosti prema Otajstvu Euharistije. Ipak ne može pristupiti u blaženo viđenje, radi neki sitnih pogrešaka koje je počinila protiv pravila". No kako je Svetica molila za nju, Gospodin joj je dao na znanje, da bez mnogih svetih Misa za pokojnu, ova duše ne će moći tako brzo okončati svoje muku, jer to iziskuje njegova Božanska Pravda. Sve je to pokojnica dobro shvatila, i dala znakom do znanja sv. Gertrudi, da ne želi biti oslobođena, prije no što je zadovoljila posve za svaki svoj dug. Gospodin za taj znak, iskaže joj posebnu ljubav položivši joj ruku na glavu blagoslovivši je".

Završit ću, iznoseći istiniti događaj o jednoj duši koja je dugo morala čekati dan da završi njezino dugo iskušenje bez gledanja Božjega Lica; citirat ću čitavi događaj, da bi se upoznali s unutarnjim osjećajima kojima su prožeti te nesretne duše. Kad bi bar njihov žar ljubavi raspalio naše ledeno srce koje kroz vrijeme prebivanja tu u ovom životu, a ne zna i ne shvaća što znači biti žedan i gladan Boga.

"Na dan Svih Svetih jednoj mladoj djevojci, vrlo pobožnoj i skromnoj, ukaza se duša neke vrlo fine dame koju je ona poznavala, a koja je umrla prije kratkog vremena; ta dama joj pokaže kako i koliko trpi samo stoga jer žeđa vidjeti Boga, a ta uskraćena želja je tako jaka, da joj prouzrokuje užasne muke. U tom stanju joj se ukazala više puta i skoro svaki puta u crkvi, jer ne mogavši kontemplirati Boga licem u lice na Nebu, tražila je utjehu, da ga kontemplira u Presvetoj Euharistiji. Bilo bi nemoguće riječima izraziti strastveni žar njezine adoracije, i kakvom poniznošću i poštovanjem bi ostajala ta duša pred Presvetom Hostijom.

Kada je bila prisutna kod sv. Mise, u času podizanja njezino se lice sve obasjavalo, tako da je izgledala kao neki seraf koji je sišao sa nebesa; to je tako začudilo tu mladu djevojku, te je rekla da nikada nije vidjela ljepši događaj. Svaki puta kada se je pričešćivala duša te dame ju je pratila i ostajala bi uz nju kroz čitavo vrijeme zahvale, skoro kao da je htjela sudjelovati u njezinoj sreći, te uživati u Isusovoj prisutnosti.

Ukazivala bi joj se uglavnom u bjelini, sa dugačkom krunicom u ruci, u znak njezine pobožnosti prema Nebeskoj Kraljici. Jednog dana pobožna djevojka zajedno sa svojim družicama, nakon što su pobožno okitile oltar Presv. Djevice, poklekne te predložila da svaka poljubivši noge Gospina kipa zagrle ga dva puta, jedan puta svaka za sebe, a drugi puta za pokojnu dušu prijateljice. Tek što su to učinile dođe ova duša sva trepteći od radosti i s velikom ljubavi, da joj se zahvali; tog jutra joj povjeri, kako se je jednom za života zavjetovala da će dati služiti tri sv. Mise na oltaru Presv. Djevice, no kako ga poslije nije mogla izvršiti, taj neizvršeni sveti dug joj je uvećavao muku.

Zamolila je djevojku da to ona učini u njezino ime, što je djevojka učinila vrlo rado i to odmah, ukaza joj se ponovo sva trepteća od radosti, da joj se zahvali; u znak zahvalnosti za tu njezinu ljubav, savjetovala joj je da se nikada ne zavjetuje, ako nije sigurna da će zavjet izvršiti i to odmah, jer je pravednost Božje potom pitanju neosporiva. Savjetovala joj je zatim napose pobožnost prema Presv. Djevici, posebno prema bolima koje je podnijela na Kalvariji, te joj je stalno govorila da pozdravi Gospu pred njezinim likom sa zazivima iz litanija *Majko prebistra, Utjeha žalosnih, Kraljice svih Svetih*; te nadoda, da što je življi osjećaj ljubavi prema Presv. Majci, to će njezina pomoć biti efikasnija na posljednjem sudu.

Savjetovala ju je tako, da gaji posebnu pobožnost i milosrđe prema dušama u Čistilištu, za koje je htjela da

prikaže sve njezine molitve, pokore i dobra djela. Jednog dana dok je djevojka, poslušna savjetima, molila pet Oče naša i Zdravo Marije rukama za pokojne ona duša priteče joj u pomoć da joj pridrži umorne ruke dok je molila. Jednog drugog dana dok je u crkvi razgovarala sa istom dušom, kada je ova čula zvono za podizanje, potrča prema oltaru gdje se je služila sv. Misa, i sa licem na zemlji poče se klanjati našem Gospodinu sa dubokim poštovanjem.

Svaki puta kada je čula izgovarati sveta imena Isusa i Marije, ona je prigibala glavu sa anđeoskom sabranošću. Prolazili su tako dani pa i mjeseci, i uz sve njezine žarke želje, i molitve njezine prijateljice, ona duša nikako nije bila privedena direktnoj kontemplaciji Boga. Napokon trećeg prosinca na svetkovinu sv. Franje Ksaverskog, dok je djevojka išla na sv. Pričest u crkvi Otaca isusovaca pozove je pokojnica, da je slijedi; ova vjerna pozivu, slijedila ju je do Stola Gospodnjeg te ostade s njom sve vrijeme zahvale, koje je trajalo jako dugo; poslije toga ljubazno duša joj se zahvali, te joj reče da je njezina kušnja prošla.

Osmog prosinca na Bezgrješno Začeće, ukaza joj se ponovo, ali sva blistava, tako da njezina prijateljica nije mogla zadržati pogled na njoj. Napokon 10. prosinca dok se je služila sv. Misa vidjela ju je u još jačem i uzvišenijem blještavilu kako se približava k oltaru, pokleknuvši, te pošto joj se zhvalila po zadnji puta za njezine molitve i žrtve uzađe na nebo u pratnji svoga Anđela čuvara".

Iz svega toga može se jasno zaključiti da postoji gornje Čistilište, ili ako se hoće neko mjesto između Raja i Čistilišta direktno, gdje se duše čiste no gdje ne trpe tjelesne muke, već su samo žedne Boga i žeđaju, da ga u potpunosti posjeduju.

Siđimo sada u one dijelove srednjeg Čistilišta koje nam je opisala sv. Franciska Rimska, a koji odgovara točno onome što nam je o tome rekla sv. Magdalena de' Pazzi o mjestima u kojima su zatvorene duše koje su griješile iz neznanja ili iz slabosti. Da se ne gubim u drugim tumačenjima, vjerujem da je korisno da tu iznesem ono što je ispričala sama Svetica o duši njezinoga brata koja mu se ukazala na tom mjestu. (Život Svetice, napisao Ispovjednik., glava 70).

Kada je prvi puta vidjela dušu svoga brata u onim patnjama - mnogo težim od onih na zemlji, iako puno lakšima od mnogih drugih u Čistilištu uzvikne: "O, brate moj kako si istovremeno i sretan i nesretan, sav u boli a opet u slavi! Jer ove muke iako po sebi nepodnosive, ti ih eto podnosiš s radošću, dok u svijetu nije tako, pa i kad se radi o neznatnim zemaljskim trpljenjima. Kada si bio na životu, brate moj, nisi me koji puta htio poslušati, a sada ti želiš tako žarko da ja poslušam tebe. O jadna žrtvo, reci mi što tražiš od svoje sestre?

Tada ona duša iz Čistilišta poče brojiti do sto sedam; po tome je Magdalena shvatila da se moraju prikazati tolike pričesti za oslobođenje te duše. No kako je dugo vremena trebalo da se izvrši ta zadovoljština za dušu.

Svetica poče živo moliti Gospodina, te zamoli milost za svoga brata, prikazujući sebe samu da će ona izvršiti pokoru što njezin brat mora podnijeti.

I sve još uvijek u ekstazi, poče recitirati psalme za pokoj te duše, otrča sva dirnuta svojoj poglavarici kleknuvši pred nju te joj reče: "Majko moja, Majko moja kako su strašne patnje u Čistilištu! Ne bih nikada povjerovala, da se tako trpi tamo dolje, da mi to Bog nije pokazao" I drugi puta, dok je imala neko slično viđenje uskliknula je: "Bože moj! Bože moj! Ne mogu živjeti na toj zemlji, niti raditi više sa osobama poslije ovoga što sam vidjela".

I zaista dok je promatrala slavu koju je Bog predodredio poslije teškog čišćenja, smješeći se, dodala je:"Ne, ja vas neću više zvati okrutnim patnjama, jer dovodite duše do tako velike slave i sreće".

A da djelo bude upotpunjeno, trebalo bi sići dole u donji dio Čistilišta, gdje se čiste redovnici i svećenici te teški grješnici; no kako ću o tome govoriti u drugom posebnom poglavlju o mukama koje su dosuđene svećenicima i redovnicima, čini mi se da o ovim zadnjima sam dosta toga iznio u III i IV. poglavlju o strogosti i težini kazne, te o pridržanim posebnim patnjama za određene grijehe.

Izvadit ću samo iz života sv. Franciske Rimske po koji izvadak tu i tamo da bi bolje upoznali Čistilište laika koji su počinili teške grijehe te ih moraju ispaštati. Već smo rekli da je to mjesto puno svijetle prodiruće vatre.

Anđeli uranjaju duše u vatru koja ih pali već prema težini njihovih grijeha, za koje moraju ispaštati. Snaga te patnje je tako jaka da iz usta ispaštajućih duša izlaze užasni jauci koje čovječje uho ne može zamisliti; no sve one znaju da zasluženo trpe, te da su zaslužile muke koje im je predodredila Božanska Pravda; radi takove podložnosti i prihvaćanja tih muka Božanske Milosrđe ublažuje njihove patnje.

Zna se isto tako, da duše prelaze iz jednog dijela Čistilišta u drugi, a to nam potvrđuje jedno vrlo interesantno viđenje koje je trajalo od rujna do prosinca 1871.g. u samostzanu Malinesu u Belgiji. Ta objava je bila ispitana i prihvaćena od Crkvenog autoriteta, te se stoga ne bojim citirati je iako tako bliza našem vremenu.

"Otac jedne redovnice iz samostana neke sestre Marije Serafine, u svijetu imenom Anđela Aubepin, ukazivala joj kroz vrijeme od tri mjeseca moleći za molitve i Mise za pokojne. Kroz prvi mjesec ili tako nešto, ukazivao se sav uronjen u vatru vičući: "Milosrđe, kćeri moja, imaj smilovanja sa tvojim ocem! Gledaj, reče joj jednog dana, nova vatrena cisterna u kojoj sam uronjen! Tu nas je više stotina koji trpimo. Oh, kada bi se bar znalo što je to Čistilište, sve bi se učinilo da ga se izbjegne, te da se pomogne onima koji se tu nalaze zatvoreni". Često puta u vatri u kojoj je bio uronjen vikao je:"Žedan sam"!

Od 14. listopada pa nadalje izgledalo je, da nije više uronjen u vatru, iako su se njegove patnje nastavljale: bez sumnje on je prešao u srednji dio Čistilišta. U tom periodu reče jednog dana kćeri, da teolozi uopće nisu

pogriješili u tvrdnji da su mučeničke muke kud i kamo lakše od onih koje trpe duše u Čistilištu. Na dan Sviju Svetih, redovnica ga je upitala, po naredbi njezinog ispovjednika, o kojem bi argumentu bilo najbolje da propovijeda na Dušni dan:

"Ajme! Ljudi ili ne znaju ili neće znati da je vatra Čistilišta jako slična onoj u Paklu; kada bi svaki smrtnik mogao posjetiti samo jedan puta taj zatvor, ne bi se nikada više počinio niti jedan laki grijeh, s toliko strogosti se kažnjava svaki grijeh!»

30. prosinca, redovnica je čula kako otac s bolnim jaukom izgovara slijedeće riječi: "Čini mi se da sam ovdje cijelu vječnost: moja najgora patnja ovoga časa jest žeđ za Bogom, koja me razdire; to je neutaživa želja, da ga se posjeduje; svaki puta kada se uzdignem prema njemu, svaki puta osjećam da sam odbijen prema ponoru, stoga moja muka nije završila. Prema onome što je rekao može se zaključiti da je bio prešao u gornji dio Čistilišta, tim više što se od 5. prosinca ukazao sav u sjaju sa nekom aureolom žalosti, a od 5. -12. prosinca nije se uopće ukazivao. Od 12.-15. prosinca ukazao se još blistaviji.

Napokon pod sv. Misom u pola noći i to u vrijeme podizanja ukaza se pokojnik po zadnji puta, sav u sjaju i blaženstvu, govoreći kćeri: "Vrijeme ispaštanja je završilo; dolazim se zahvaliti tebi i čitavoj zajednici za molitve i za sv. Mise za pokojne što ste ih prikazali za moju dušu. Molit ću u Nebu za sve vas; za tebe, draga

kćeri, isprosit ću savršenu podložnost Božjoj Volji, te milost da dođeš u Nebo bez prolaza kroz Čistilište".

To su bile njegove zadnje riječi; redovnica je tek mogla malo vidjeti očevo lice, tako je sjalo Božanskim svjetlom. Ova vrlo važna ukazanja nam dokazuju kako duše prolaze iz jednog stadija trpljenja u drugi, već prema njihovim grijesima, i prema načinu kako su odgovorili na Božju milost, koje im je Bog tokom života podjeljivao. Jer kako govori Sv. Pismo mnogo će se pitati one koji primiše mnogo. Kome je mnogo dano, mnogo će se tražiti od njega.

2. O ČISTILIŠTU OSOBA POSVEĆENIH BOGU

O Čistilištu redovnika i svećenika- Strogost kojom ih sudi Božanska Pravda - O Čistilištu redovnika i redovnica - O grijesima koje Bog u njima kažnjava na poseban način -O mlakosti u službi Božjoj - O prekršajima protiv zavjeta poslušnosti i siromaštva - O manjkavostima u ljubavi - O Čistilištu svećenika: kako su njihove kazne vezane u odnosu na posebnu uvaženost njihova poziva, ili kako je to veća kazna u toliko koliko je veća čast određene osobe - O Čistilištu biskupa - O čistilištu Papa - O grijesima koje Bog strože kažnjava kod svećenika - O mlakosti i nehaju moljenja Božanskog časoslova - O služenju sv. Mise - O manjkavosti prema bližnjima - O strašnoj strogosti - O pomanjkanju revnosti i manjkavosti protiv ljubavi -Primjeri

Počevši pisati ovo poglavlje osjećam kako mi drhti ruka, i kako mi srce poskakuje u prsima. Svećenici, svećenici, - morat ću vam govoriti o strogosti Božanskoga suda prema vama, da, prema vama, o preodabrane duše, odred izabranih i predodređenih da brane Svetište i zakon Gospodnji; prema vama, koje je sam Bog počastio nazvavši vas prijateljima. *Evo ne zovem vas slugama, već nazvah vas prijateljima.*

U prošlom poglavlju vidjeli smo kao Bog u svojoj vječnoj Pravdi kažnjava duše prema milostima koje su one loše iskoristile, ili neiskoristile uopće; dakle čisto je prirodno, da osobe posvećene njemu moraju podnijeti, poslije smrti vrlo teške kazne tj., primjerene uzvišenosti njihovih poziva. Prema tvrdnji sv. Franciske Rimske, čistilište kandidata za sveto svećeničko zvanje, redovnika i redovnica, nalazi se u donjem djelu Čistilišta, i to ispod onoga gdje se nalaze laici, koji su počinili teške grijehe.

Svećenici pak su bačeni još niže, skoro pri kraju provalije, tik uz sam rub Pakla; to je kazna, jer nisu dovoljno odgovorili, svojim ponašanjem tokom života na uzvišeni časni poziv koji su primili, te se nisu brinuli oko dublje spoznaje njihovih zadaća, za koje su bili osposobljeni više nego bilo tko drugi. Iako su zajedno svi skupa na jednom mjestu, svaki od njih je kažnjen već prema broju i težini prijestupa koje su počinili i prema časnosti službe koju su vršili tokom života u Božjoj Crkvi. Na isti način se mjeri i dugotrajnost kazne ispaštanja.

Ove tvrdnje sv. Franciske Rimske potkrjepljuju i neka druga osobna viđenja. Rekla je neka duša iz Čistilišta, nekoj pobožnoj redovnici u Belgiji: "Kćeri, živi sveto, jer je Čistilište predodređeno za redovnice je užasno". Vincencije iz Beauvais u svojoj sedmoj knjizi Speculum historicum (Ogledalo povijesti) iznosi, da je nekom redovniku Benediktincu, još dok je bio na samrti, bilo pokazano Čistilište redovnika; tamo je vidio neke od njih obuhvaćene razarajućim plamenovima, koji su prodirali u njihovo meso kao oštre strjelice; dragi su pak ležali na užarenom ražnju tako da ih bilo užasno samo ih pogledati; treći su bili na razne načine mučeni, a njegov Anđeo čuvar mu reče:

"Ove što ti vidiš u tako strašnim mukama, to su redovnici pripadnici raznih redova, te iako nisu nikada teško sagriješili, sagriješiše sitnim malim nemarima, koje sada tako teško ispaštaju, prije no što dođu pred Lice Božje" Sv. Margareta Marija Alacoque dok je jedan puta molila za tri osobe koje su bile umrle prije kratkog vremena, dvije od njih bile su redovnice a jedna je bila laikinja, naš Gospodin joj ih prikaže, te je prisno upita: "Koje od njih tri hoćeš da oslobodim"? "Gospodine, odgovori Svetica, udostojte se Vi izabrati koju želite da bude na što veću Vašu slavu i zadovoljstvo".

Tada naš Gospodin oslobodi laika, te reče da ga redovnici tako slabo potiču na samilost, a kojima On daje tolike velike milosti da zadobiju Nebo, te da mogu iskupiti svoje grijehe savršenim vršenjem sv. pravila.

Već smo vidjeli kod sv. Franciske Rimske, da jednostavni klerici, redovnici i redovnice, kako god bili tretirani s većom stogošću od laika, ipak podnose manje muka od svećenika. Grijehe koje najviše Pravednost Božja kažnjava proizlaze iz mlakosti služenja u božanskoj službi. O tome ću donijeti jedan događaj vrlo važan kojeg sam čitao u životopisu službenice Božje M. Agnez di Alngeac.

"Dok je ova jednog dana bila na koru moleći se, ukaže joj se neka redovnica njoj posve nepoznata; imala je žalosno lice sva potučena, te obučena u odjeću koje inače redovnice nose za počinak; dok ju je ova podrobno promatrala, čula je neki glas:" Ova što se nalazi pred tobom je sestra d'Altavilla" -tako se zvala neka redovnica iz Puya koja je bila umrla prije deset godina. Onako tužna redovnica nije progovorila niti jedne jedine riječi, no već tako bilo je dosta da se shvati koliko joj je bila potrebna pomoć.

S. Agnez započe za nju revno moliti, nastavljajući tako kroz tri tjedna, dok se je jadna pokojnica ukazivala na svim mjestima i u svim časovima, uvijek tako utučena i žalosna; na poseban način je bila žalosna poslije sv. Pričesti i poslije zajedničke molitve. S. Agneza je o tome obavijestila svoga ispovjednika, a ovaj ju je savjetovao, da to javi redovnicama S. Katarine iz Puya, kojima je pripadala pokojnica.

No kako je s. Anđela tvrdila, ta ukazanja smatrali su njezinim iluzijama, te odluči ne govoriti nikome o tome, već odluči moliti se i vršiti pokoru za pokoj te duše, te

prikazivati sv. Mise. No pokojnica je nastavila dolaziti sva utučene, kao da joj molitve ništa ne pomažu, stoga je s. Agneza počela sumnjati da je to sve neka iluzija. Tada joj njezin Anđeo čuvar objavi, da je to zaista duša iz Čistilišta koje je tako trpjela radi svoje mlakosti kod Božanske službe. Poslije Anđela čuvara nikada se više nije ukazala duša pokojnice, tako da se nikada nije saznalo, koliko je još vremena morala ispaštati za svoju mlakost.

Iz životopisa iste službenica Božje koju je napisao Lantages izvadili smo ovaj događaj, iz Langeaca. "Bila je umrla neka redovnica imenom Serafina; ispovjednik naredi s. Agnezi, da se pomoli Bogu, te da joj Bog objavi stanje te duše. I ona zaista posluša, te ponizno prikaže Gospodinu svoju molitvu, te se prikaže Gospodinu kao žrtva za tu dušu. Istoga časa obuze joj tijelo neka strašna vatra čitavo, te stoga ona shvati da se duša pokojnice nalazi u Čistilištu.

I zaista pošto je bila sišla u duhu dole u Čistilište, prepozna, između mnogo duša koje su gorile u tom plamenu, dušu pokojne sestre koja ju je jadikujućim glasom molila, da joj pomogne. Ukaza joj se zatim nakon nekog vremena duša iste pokojnice moleći blagoslov koji joj s. Agnez odmah dade. Osam dana poslije, Majka Priora siđe poslije sv. Pričesti u kriptu, da se prostre na grob pokojnice, te da zamoli Božanskog Zaručnika, da oslobodi dušu pokojne sestre od tih plamenih muka. S mnogim molitvama plačući molila je za oslobođenje, kada začuje neki glas: "Nastavi, nastavi moliti, jer još

nije došlo vrijeme da s. Serafina bude oslobođena". Dva dana poslije dok je s. Agneza prisustvovala sv. Misi, vidjela je u času Podizanja, da ona duša uzlazi u Nebo s velikom radošću i veseljem".

Govorio sam prije o nekoj redovnici od Pohoda Marijina koja se je ukazala sv. Margareti Alacoque, da je zamoli da se moli za nju, da se oslobodi muka koje je trpjela; no dobro, ta se je jadna sestra posebno optuživala za dozvole koje je prevelikom lakoćom tražila da je se oslobodi od vršenja pravila i zajedničkih vježbi; oplakivala je iskreno česte dozvole koje je tražila da bi postigla svoju komotnost i olakšanja, te je dodala da nije bilo Presv. Djevice ona bi bila bez ikakvog pogovora osuđena i izgubljena. Neka druga redovnica ukazala se skoro istovremeno Blaženici te ju je molila za pomoć u njezinim strašnim mukama. Margareta se je jako začudila; ona je na to odgovorila, da joj je to kazna za to jer za života nije odgovorila na Božji zahtjev koji joj je Bog davao da trpi, dok je ona tražila previše samo dobrobit za sebe i zemaljski prosperitet.

Dao Bog da ovi primjeri ovdje izneseni donesu zdrave plodove za one redovničke duše koje su pošto su se posve posvetile njemu mlitavo idu na putu služenja Bogu, odbacujući nadahnuća njegove milosti, provodeći život u mlakosti i lijenosti.

Evo ovdje ću iznijeti još neke druge primjere koji će pokazati s kolikom strogošću Bog kažnjava manjkavosti prema zavjetima siromaštva i poslušnosti. O zavjetu čistoće ne ću govoriti, jer oni koji se ne boje okaljati

svetogrđem svoje tijelo, poslije no što su ga posve dali svome Božanskom Zaručniku, za njih nema mjesta u Čistilištu, već negdje drugdje.

Iz godišnjaka o. Kapucina izvadili smo slijedeći primjer. "Fra Antonije Corso, poznat po svojoj revnosti u pokori, koliko god je pripadao već tako strogom Redu, neprestano je tražio kako još više mrtviti svoje tijelo, i više no što je to pravilo propisivalo. Mnogo godina nosio je na golom tijelu cilicij načinjen s iglama; imao je običaj uzimati za hranu vodu i kruh, sa malo suhih smokava, a pri kraju svoga života jeo je tri puta na tjedan samo tu hranu; noću je spavao samo tri sata, dok je drugo vrijeme provodio na koljenima u molitvi ili bičujući se do krvi.

Kroz Veliki Tjedan bičevao se više puta dnevno, dajući si tako više udaraca; zaista velike pokore, koje ne bi bio mogao podnijeti bez posebne milosti Božje. Nije se podvrgavao takovim pokorama, stoga jer je bio neki grješnik ili razvratnik, već je došao u samostan sa čistoćom krsne halje; kao redovnik prakticirao je herojske kreposti, te je često bio posebno obdaren od Boga nadnaravnim darovima, ekstazama i levitacijama, sve dok jednog dana nije okrunio svoj tako čisti život sa svetom smrću.

No dobro, tko ne bi vjerovao da je ta duša izbjegla Čistilišne muke? A kad tamo, naprotiv, malo je falilo da nije bio bačen u Pakao. Poslije smrti pokojnik su ukaza bratu bolničaru u samostanu, koji ga upita je li napokon postigao cilj svih svojih velikih želja, a to je posjedovanje Boga, daleko od bijede zemaljskog života;

ovaj odgovori:: "Zahvaljujući Milosrđu Božjem spašen sam, iako sam zasłužio Pakao, radi jednog grijeha protiv zavjeta siromaštva, kojeg je tako žarko preporučao naš Serafski Otac. Presveta Djevica mi je izmolila oslobođenje, te sam sada osuđen samo da ga ispaštam u Čistilištu, jer Bog ne dopušta nikakve mrlje u dušama posvećenim njemu".

Znam nekog svećenika koji je, čitajući taj događaj nije mogao nikako vjerovati,; izgledalo mu je sve to previše stroga Božja Pravda; no na žalost je tako; moramo strepiti pred sudom Božje Pravde, pred čijim očima i najmanja mrlja se ne može sakriti.

Sv. Marija Magdalena de' Pazzi navodi tako o nekoj redovnici koja je bila zadržana u Čistilištu kroz 16 dana radi triju pogrešaka koje bi se nama učinile vrlo lagane:

1. - Jer je jednog dana na blagdan uradila neke ženske male poslove .
2. Jer je svojim poglavarima zatajila neka nadahnuća koje primila od Boga, i to samo iz ljudskog obzira, a koje su bile za dobrobit zajednice.
3. Jer je previše bila vezana za svoje rođake. I bila bi bila osuđena na još dulje Čistilište, da nije bila posebno revna u održavanju sv. pravila, čistoće srca i nakane i ljubavi prema sestrama.

Tu je vrijeme da govorimo o pomanjkanju ljubavi, što Bog posebno mrzi u redovničkim osobama.. "Sv. Alojzije Bertrando, dok se jedne noći zadržao na koru u molitvi, iza službe čitanja, vidje pred sobom nekog redovnika

svega obuhvaćenog plamenom, koji se baci pred njega na koljena moleći ga da mu oprosti neku pogrdnu riječ koju mu je rekao prije mnogo godina, i samo radi toga bio je osuđen od Božanskog Suca u Čistilište; molio je od njega da prikaže samo jednu sv. Misu, koja je bila dostatna da ga oslobodi tih muka. Svetac udovoljivši želji duše, vidje je slijedeće noći kako uzlazi slavno u Nebo". (Životopis s Ludovika, u Dominikanskom Dnevnioku, 10 lisopadd).

Taj nam primjer nas može potaći sa se zamislimo nad onim riječima iz Evanđelja:» Tko god reče svome bratu: Ti si lud bit će osuđen na geenu. Sv. Marija Alacoque je vidjela u snu neku redovnicu, bila je umrla prije mnogo vremena; ona joj reče da trpi strašno u Čistilištu, no da joj je najgore trpjeti to, što je vidjela neprestano neku njezinu rođakinju kako ju bacaju u Pakao; naravno to viđenje je imala po prepuštenju Božjem.

Odmah iza te objave svetica se probudi tako sva u boli, da je izgledalo kao da joj je pokojnica utisnula u tijelo sve njezine muke. No kako se je radilo o snu, nije htjela davati previše pažnje tome događaju. Duša pokojnice nije je nikako ostavljala na miru, činila je pritisak na nju te joj govorila u uho "Molite Boga za mene! Prikažite mu vaše boli i sjedinite ih s Isusovim bolima, za pomoć mojoj duši. Učinite sve što možete za mene sve do prvog petka u mjesecu; tada se pričestite za spas moje duše".

Sve je to svetica učinila s dozvolom njezine poglavarice; njezine su se boli neprestano pojačavale, tako da naposljetku nije mogla više niti spavati; da bi

prikupila natrag snagu po poslušnosti morala je ostati u krevetu, kad evo one duše te joj poče spočitavati da je lijena i traži ugodu, pokazujuću joj krevet sav u plamenu na kojem je ona ležala u Čistilištu; krevet užasa i muke. Na tom krevetu ispaštala je i najmanje propuste protiv sv. pravila; svaki propust je imao svoju kaznu; zatim doda "Htjela bih da sve posvećene duše dođu vide ovo moje stanje; kad bi im bar mogla pokazati ogromne boli koje podnosim, a ima ih još većih za one koji ne odgovaraju na poziv koji su primili; kad bi samo znali kako bi išli putem kreposti vršeći svoja pravila.

Dakle osobe posvećene Bogu, a koje su se zavjetovale trebaju posebno paziti na svaku svoju riječ, na svako svoje djelo i misao, da se ne iznenade jednog dana pred strogošću suda Božjega. Što se onda teko mora reći o onima koji su po svom svećeničkom posvećenju postali drugi živući Kristi među ljudima? Kao čuvari svetog znanja, neće im biti valjano opravdanje njihovog neznanja.

Kao djelitelji svetih Sakramenata, tih kanala kojima su milosti i kreposti širile među ljudima, neće moći donijeti ono opravdanje njihove slabosti; kao oni koji su bili uzdignuti na najvišu čast koja se može posjedovati tu na zemlji na nebu, te postavši sudionicima vječnog Kristovog svećeništva, obučeni u njegovo sveti božanski autoritet nad dušama, neće moći pobjeći, od najgore kazne, kada se okaljaju grijehom nevjerosti.

Što se tiče Čistilišta, namijenjena posebno njima, objave Svecima, prikazuju nam pojedinosti koje su zaista

stravične. Sv. Franciska iz Pamplone, koju smo citirali više puta, kaže da uglavnom svećenici ostaju u Čistilištu dulje od laika, biskupi dulje od svećenika, te da jačina njihovih muka raste u odnosu na čast koju su nosili u zemaljskom životu.

Pripovijeda tako o nekom svećeniku da je ostao u Čistilištu četrdeset godina, jer je pustio umrijeti neku mladu djevojku bez Sakramenata, i to samo iz nemara; neku drugi ostao je petnaest godina, jer je svoj uzvišeni poziv vršio s nemarom i olakotnošću; neki biskup koji je bio tako širokogrudan da je bio nazvan milostinjarem, trpio je pet godina Čistilišnih muka, jer je previše težio za biskupskim častima; neki drugi koji nije bio tako velikodušan kao prvi ostao je iz istog razloga u Čistilištu. ali četrdeset godina, dok je neki treći, kojeg su smatrali svecem, bio je osuđen na četrdeset devet godina Čistilišta, radi nekih lakih pogrešaka u administraciji biskupske menze.

Pa čak i isti Pape, Kristovi namjesnici na zemlji, prepoznavši se krivi pred sudom Božjim, kažnjeni su uglavnom strože od biskupa. U vrijeme sv. Odilona iz Clnya, papa Benedikt VI bio je teško kažnjen po Božjoj pravdi. Nakon par dana iza svoje smrti ukaza se Ivanu, biskupu Porta, govoreći mu da je bio kažnjen na teške muke, jer nije posve odgovorio na taj najuzvišeniji časni poziv, te je dodao, da mu je jedina nada sv. Mise zadušnice koje bi prikazao opat Odilon, a kojeg je pokojnik za života toliko volio i cijenio kao najvećeg i najdražeg prijatelja.. Tada je Biskup zamolio papu Ivana,

nasljednika pokojnikovog, da pošalje odmah pismo u Cluny, tako da Opat i čitava zajednica mole za dušu pokojnog pape. Kada je bio obaviješten Odilon i njegovi monasi o događaju, odmah započeše na veliko moliti, dijeliti milostinje te činiti druga dobra djela za pokoj duše Veliko-svećeničke, tako da zadovolje Božanskoj Pravdi; nakon nekog vremena monah Egdelbert, ekonom opatije, a koji je imao posebnu dužnost brinut se za milostinju, imao je jedno ukazanje.

Vidio je kako ulazi na kapitul neku osobu časnog izgleda, pokriven bogatim plaštem, a na glavi je nosio krunu od dragog kamenja; ta osoba pošto je obišla sav kapitul, naklonivši se više ili manje duboko pred svakim redovnikom, došavši pred svetog opata iz Clunva, pozdravi ga naklonivši glavu sve do koljena. Dok se Egdelbert divio tom prizoru, začuje glas koji mu je jasno govorio: "To je papa Benedikt, koji je ovog časa oslobođen Čistilišnih muka po prikazanim misama vašeg svetog Opata, kao i cijele zajednice. Prije no što je uzašao na Nebo, htio je doći zahvaliti se svojim dobročiniteljima, te im reći da ih nikada neće zaboraviti pred Božjim Licem".

Tako najveći časnik na zemlji, onaj komu su povjereni ključevi Kraljevstva nebeskoga, ne može tamo ući, ako prije nije isplatio sve svoje pogreške. No ono što još više začuđuje, te se ne bi moglo vjerovati da ne garantiraju sveta Ludgarda, čija je razboritost kao i diskrecija i te kako poznati, te pobožni kardinal sv. Robert Bellarmino, govore o teškoj kazni na koju je bio

osuđen papa Inocent III, onaj koji je sazvao Lateranski koncil, te koji je toliko toga učinio za obnovu Crkve i klerika.

Poslije smrti ukazao se sv. Lutgardi sav u velikom plamenu, i kako ga je svetica upitala tko je odgovorio je: "Ja sam papa Inocent III, a ispaštani tri grijeha, za koje sam bio zalužio Pakao, da u zadnjim časovima moga života Majka Milosrđa nije postigla kod svog Sina milost savršenog pokajanja. Moja će kazna trajat jako dugo, jer sam osuđen biti u tim teškim mukama sve kraja svijeta.

Presveta Djevica mi je dala ovu posebnu milost, omogućivši mi dođem do vas, da se molite i pomognete svojim molitvama i Misama za pokoj moje duše. Imajte stoga milosrđa sa mnom. Svetica je istoga časa počela moliti za trpeću dušu pokojnog Pape sa svim svojim redovnicama, no koliko god je preklinjala Božanske milosrđe, nije nikada dobila nikakvog znaka o njegovom oslobođenju, tako da se može bojati, da je taj Papa još danas nakon pet stoljeća u tim mukama, za koje je molio tako usrdno da ga se oslobodi.

Isti sv. Bellarmino je govorio, da mu seje svaki puta naježila koža kad se sjetio toga događaja, te je tako razmišljao o tome: "Ako je jedan Papa tako dostojan hvale, kojeg se je smatralo svetim, bio u opasnosti da izgubi vječni život, i sada se nalazi u najgorim mukama u Čistilištu, sve do kraja svijeta, što će se dogoditi sa drugim klericima? Tko će biti taj prelat, a da se ne trese od glave do nogu, te neće ići prebirati po najskrivenijim

kutovima svoga srca, da bi se očistio i od najmanjih i najlakših pogrešaka?

Poslije ovoga moći će se shvatiti vrlo lako, kako su lakoumni oni koji traže prelature i druge crkvene časti, a da ne misle na odgovornosti koje one sa sobom donose, te da ta odgovornost raste razmjerno sa časti koja se ima; isto tako da što se više časti prima, to će se više morati odgovarati Bogu. O tome evo jednog primjera iz djela sv. Terezije:

"Bilo mi je rečeno, da neki redovnik koji je bio prije i Provincijal ove provincije, prešao u drugi život. Ta me vijest jako uznemirila, iako je bio čovjek vrlo poštovan, radi svojih kreposti; misleći na čast provincijala koju je on nosio kroz dvadeset godina, jako sam se bojala za njegovo spasenje; ta me misao uvijek prati kada umre neka osoba kojoj su bile povjerene duše. No srećom dok sam išla u kapelu preklinjala sam Gospodina, da prihvati ono malo dobroga što sam učinila u životu za pokoj te blažene duše, kada sam vidjela ovu kako izlazi iz groba i uzlazi u nebo, nošena velikom radošću". (Životopis Svetice, napisala ga je sama, pogl 38).

Poznatom Ivanu iz Lavania dogodilo se mnogo gore; iako je bio prelat primjernog života, jer je previše želio ovu čast, te zbog zloupotrebe vrlo ukorijenjene u ono vrijeme, posjedovao je više bogatih beneficija istovremeno; bio je kažnjen na teške muke u Čistilištu. Kako je bio vrlo karitativan, da se to nije moglo niti zamisliti, dao je velike donacije mnogim samostanima, posebno onome u Ruremondeu, gdje je tada bio prior

sluga Božji Dionizije Kartuzijski, gdje je pokojni prelat htio biti pokopan, i to na koru, skoro kao da nastavlja uživati na neki način društvo tih svetih monaha, te koristiti se njihovom molitvom.

Tokom njegovog pokopa, mrtvački odar koji se nalazio ne sred crkve, najednom je bio prekriven nekim posve crnim oblakom iz kojeg je izlazila vatra i plamenovi. Na to viđenje Dioniziju se steže srce od žalosti, ne znajući da li mora to pripisati kao znak iz Pakla ili iz Čistilišta, još više stoga, jer ga je đavao napastovao i govorio mu, da je to taj isti znak iz Pakla i da se ne moli za dušu pokojnog prelata Ivana.

Ipak, opat je čitavu godinu prikazivao Mise i molitve za pokoj duše, kada na godišnjicu smrti njihovog dobrotvora i prijatelja ukaza se isti oblak no manje gust te okruži odar, te stoga sv. Dionizije shvati da se radi o Čistilišnim mukama; podvostručio je molitve, te na kraju druge godine umjesto tmastog oblaka ukaza se sjajno svjetlo a u tom svjetlu duša pokojnog Ivana uzlazila je u Nebo, oslobođena svih muka". (Bolland Životopis Dinizija Kartuzijanca. 2. ožujka)

Citirat ću još jedan primjer, koji mi se čini pogodan da udalji crkvene ljude od želja za čašću i vlašću. Bl. Ivana od Križa, redovnica franjevka, bila je upoznala jednog od najpoznatijih crkvenih visoko dostojanstvenika u ono vrijeme; bio je vrlo prisan s njom i odnosio se s poštovanjem i ljubavlju prema njoj; no poslije neke opomene koju mu je dala po Božjoj objavi, da se popravi

u neki m manjkavostima karaktera, tako se bio uvrijedio da ju je počeo skoro proganjati.

No umre prelat, a ona da mu uzvrati dobro za zlo, poče moliti za pokoj njegove duše. Jedne noći dok je tako molila, evo pojavi se pokojnik sav žalostan i plačući, sa mitrom od vatre na glavi, sa »pastoralom u ruci isto sav u plamenu, te sa ustima zatvorenim sa užarenim lancima, tako daje moga samo proizvesti ugušene krikove.

Onaj koji je do nedavno išao tako ponosan radi svoje časti, evo našao se ovdje ponižen zaista tako ponižen da se nije moglo vjerovati; umjesto svojih bogatih halja nosio je na sebi neku poderanu i prljavu haljinu; bio je okružen dušama koje su ga slijedile povedene njegovim lošim primjerom, te su provodile lagodan život, te od mnogih demona koji su ga mučili na stotine okrutnih načina. Uplašena tim viđenjem, ona upita svoga Anđela čuvara da li se ta duša nalazi u Paklu ili u Čistilištu, na što joj ovaj odgovori: "Bog će ti već reći kad za to dođe vrijeme», i ne reče ništa više".

Iako u teškoj sumnji u kojoj je ostala, nastavila je prikazivati žrtve za pokoj njegove duše, i nakon par dana vidje ponovo pokojnikovu dušu, no u mnogo manjim mukama; duša joj se zahvali, moleći je da nastavi prikazivati žrtve, te je zamoli oproštenje za nepravde koje joj je nanio za života. Ivana tada tek poče moliti još više nego prije; nakon kratkog vremena imala je utješno viđenje, kad je vidjela dušu pokojnog prelata kako uzlazi u Nebo, oslobođena svih muka". (Cronika OFM, p.JV, knjiga II pogl. 18).

Pogledajmo sada koji su to grijesi koje Bog najstrože kažnjava kod svećenika. Ako je mlakost nepodobna kod laika, što će se reći za ministre Svetišta Božjega, u čijim srcima svakog jutra dolazi Srce Isusovo? Sv. Bernard govoreći o kazni koju je morao podnijeti jedan od njegovih monaha, jer je pao u tu pogrešku, priča, da dok se služila sv. Misa zadušnica, neki stari monah, vrlo pobožnog i svetog života, čuo je jednu grupu demona kako govore svi radosni i slavodobitno: "Napokon! I na ovom mjestu smo uspjeli naći jednu dušu koja će nam pripasti"! Drugu noć ukaza mu se duša i reče:" Vidiš odakle me razjareni demoni, po Božjem dopuštenju, izbacuju i povlače neprestano u dubine provalije"!

Tek što je svanula zora, pobožni redovnik, otrča sv. Bernardu da mu ispriča viđenje koje je imao te noći. Sv. Bernard je isto tako imao slično viđenje, te odmah sazove kapitul, i sa suzama u očima, ispriča svim monasima o stanju u kojem se nalazi pokojni njihov subrat: preporuči im da se mole za pokoj te duše, te da izvuku pouku iz tog događaja, da nastoje sa revnošću na putu prema savršenstvu".

Jedna od najvažnijih svećeničkih misija, je zasigurno da tu na zemlji bude ministar molitve Crkve. Dok laici teže prema njihovim zaposlenjima i profesijama, te se zadovoljavaju sa kratkom molitvom uzdignutoj Bogu ujutro i navečer, svećenik, kao novi Mojsije na svetom brdu, uzdiže molitvu Bodu sedam puta dnevno, svoje misli i srce, odakle blagoslov Božji silazi na izabrani narod. Kako ne će okaljati dušu za teški propust,

svećenik koji ne obavlja te molitve i ne izvršava svoje služenje posredovanja, ili ih vrši takovom nemarnošću, tako da Crkva ostaje bez ploda, koje bi morala postići po tim molitvama i tim posredstvom? Jedan takav primjer navodi sv. Petar Damjanski, u četrnaestom pismu opatu Dezideriju.

"Sv. Severin, nadbiskup Kelna, kojeg je Bog obdario darom čudesa, radi njegova apostolskog nastojanja i življenja, te radi njegove žarke revnosti, radi teških kušnji koje je morao podnijeti u nastojanju širenja kraljevstva Božjega u dušama, postigao je čast oltara kanoniziranog sveca: poslije smrti ukazao se jednom od katedralskih kanonika, te je molio za molitve za pokoj njegove duše. No pošto se je ovaj veoma začudio, kad je čuo da trpi Čistilišne muke, jer se sjećao kako je provodio sveti život, te bio na glasu svetosti već za života, na što mu pokojnik odgovori:

"Bog mi je dao, milost da mu služim svim srcem, no kako sam često molio brevijar na brzinu, a po koji puta ne u određene satove, kako to Crkva određuje, radi mojih teških zadaća, to me dovelo do ovoga mjesta muke, a pošto mi je Bog ukazao milo, da mogu doći i zamoliti vaše molitve, nemojte mi ih, molim Vas, odbiti. Tako se nastavlja, daje sv. Severin ostao više od šest mjeseci u Čistilištu, radi te pogreške".

"Blaženi Stjepan, franjevački redovnik, je često proveo noć klanjajući se pred Presv. Sakramentom: jedan puta vidje na jednom mjestu nekog redovnika, kojemu je kapuca sakrivala lice. Začudio se nad tim, te mu se

približi, pitajući ga što radi u to doba noći, dok drugi fratri spavaju. Tada mu ovaj jezovitim glasom dogovori:

"Ja sam redovnik, umro sam u ovom samostanu; tu me je osudila Božja Pravda da provedem svoje čistilište, radi mojih nemarnosti koje sam počinio na tom mjestu, recitirajući Božanski časoslov, radi moje mlakosti i hotimične rastresenosti kod molitve! " Pošto je Blaženik izmolio molitvu za pokojnu duše *De profundis i Oremus Fidelium*, izgledalo je daje pokojniku puno lakše.

Tako je još mnoge noći dolazio, da bi pobudio samilost kod bi. Stjepana, te bi ovaj izmolio De profundis. Jedan puta dok je tako recitirao molitvu, vidje pokojnika kako se diže sa određenog mjesta u koru, te dubokim uzdahom zadovoljstva, kao znak da je njegova muka završena".(Kronika Fratara OFM., knjiga IV, pogl. 30).

Osim moljenja Božanskog oficija, svećenik ima i još jedan drugu važniju uzvišeniju službu koju mora izvršiti, i to vrlo savjesno. Svakog dana on uzlazi na oltar da prikaže Anđeoski Kruh Ocu Nebeskom. Po prvi puta prikazat će ga s revnošću i žarom, a onda, ajme, slaviti će s uobičajenom navikom, te pomalo ako se ne pazi na neprijatelja, nestaje žara, umnažaju se nepoštovanja, i sretan onaj koji tokom života izbjegne služiti svetogrdno sv. Misu.

No ovdje ne govorimo o teškim grijesima, govorit ćemo samo o nekim propustima te održavanju nekih obaveza. Sv. Franciska iz Pamplone vidjela je u Čistilištu jedan puta nekog jadnog svećenika, čiji su prsti bili svi

upaljeni od odvratnih čireva, jer se križao rastreseno i bez dostojnog poštovanja. Nije uzalud Sv. Crkva do u tančine i s velikom brigom opisala u posebnim knjigama sve i najmanje potankosti, red svetih obreda, te je zahtijevala da ništa ne ostane na milost i nemilost nekih kaprica ili fantaziranja, tako da je napokon postigla tu jednostavnu uniformiranost u svim svojim obredima.

Još gora zloupotreba, iako je srećom dosta rijetka, jest prihvaćanje mnogih intencija za sv. Mise koje se poslije zaborave. Tu je Pravda Božje nesavitljiva, kada se radi o zadovoljštini za tako svete propuste! Poslužit će nam ovdje jedan događaj koje se je na baš tako davno dogodio u Americi, a kojeg su donijele skoro sve novine, te potvrđuju o istinitosti tog događaja.

"Godine 1859. u Benediktinskoj opatiji u Latrobi, dogodila su se višestruka ukazanja, te se o tome bavilo i novinarstvo, no s velikom ležernošću i površnošću, tako da je opat Wimmer, poglavar te opatije, da bi prekinuo skandal te doveo u red istinost događaja napisao je slijedeće pismo redakcijama novina:

"U našoj opatiji sv. Vincencija kod Latrobe 18. rujna 1859.g., jednom novaku se ukazivao redovnik sve do 18. studenoga 1859.g., i to svakog jutra od 11 sati do podneva. 19. studenoga, pošto ga je novak upitao, u prisutnosti jednog drugog redovnika iz zajednice, odgovorio je da podnaša muke već 77 godina, jer nije zadovoljio obavezu da služi sedam svetih Misa; nastavio je tako, da se ukazao sedmorici drugih Benediktinaca iz iste zajednice, u raznim razdobljima, ali ga nisu mogli

razumjeti što hoće; te je nadodao, da kada taj isti novak ne bi bio došao mu u pomoć, ne bi se više mogao ukazati kroz jedanaest godina; tek nakon isteka tih jedanaest godina moga bi se ponovo ukazati i zatražiti za pomoć.

Molio je da se služe tih sedam svetih Misa, te da novak kroz sedam dana obavi duhovne vježbe u savršenoj šutnji, te da kroz trideset dana svakodnevno izmoli tri puta na dan psalam *Miserere*, bosonog, raširenih i uzdignutih ruku. U periodu od 20.-25. studenoga izvršeni su svi ti pokojnikovi zahtjevi; pokojnikov duh iza služenja zadnje sv. Mise prestala se ukazivati. Kroz čitavo to vrijeme ukazivao se često tom novaku potičući ga da se moli za duše u Čistilištu, govoreći mu kako te jadne duše strašno trpe, te da su neizmjerno zahvalne onima koj im olakšaju te muke molitvama i žrtvama, te ubrzaju njihov odlazak u slavu. Dodao je još, da od pet svećenika, umrlih iz te opatije niti jedan nije još postigao slavu nebesku, te da svi trpe Čistilišne muke: "To pismo ovjereno potpisom opata Wimmera ne treba nikakav komentar na to".

O tom teškom propustu zaboravljenih intencija sv. Misa govore nam kronike bosonogih Karmelićana (tom. II, knjiga VII, pogl.64) kako je p. Dominik od Majke Božje, opat opatije Naše Gospe od spasa, iako je provodio u samostanu vrlo primjeran život, ipak jer je zaboravio iz nemarnosti određeni broj intencija, a umro je naglom smrću; bio je osuđen na teške Čistilišne muke.

Poslije nekog vremena po Milosrđu Božjem bilo mu je dopušteno da se ukaže fra Josipu od s. Antuna, bratu

redovniku, vrlo jednosatnom, koji istog časa otrča novom prioru te mu reče da je duša pokojnog priora osuđena na teške muke, te da je zatražila da je se oslobodi od tih muka zadovoljivši tako da se služe sv. Mise koje je ono propustio.

Prior nije povjerovao toj priči, možda baš zato jer je tako dopustila Božja pravda, duša pokojnika se ukaza ponovo te poče zaklinjati svoju subraću u ime ljubavi da imaju milosrđa prema njegovom tako teškom stanju, te da odsluže sv. Mise koje je on zaboravio. Na taj novi poziv, ipak prior odgovori, te dadne služiti sv. Mise, i nestadoše ukazanja, pa se prema tome podrazumijeva daje pokojnik spašen od onih muka".

Uzmimo u obzir da svećenik nije samo ministar Božji, već je i otac i brat kao i sudrug svoga bližnjega, prema otme ima obaveza prema drugima: treba stoga mnoge druge obaveze izvršiti, a jao si ga njemu ako ih ne izvrši! Iz tvojih ruku Njegovu krv iziskivat. Bog će ga pitati krv, za krv, dušu za dušu, život za život.

Neki redovnik imenom German, prior nekog Benediktinskog samostana, imao je samo jednu pogrešku tokom svog života, da nije bio previše ljubazan sa svojim bližnjima. Njegova stroga revnost bez ljubavi i milosrđa iziskivala je, da svaki redovnik bude svet; tako se je događalo da je bio previše strog, te je više udaljavao duše od puta k savršenstvu nego što ih je privlačio. Umro je još mlad, te kako je bio u duhovnoj vezi sa sv. Lutgardom, ona je već pomišljala, da se ta duša nalazi u

Čistilištu, gdje ispašta radi te svoje pogreške, obveza se na pokoru, molitve, i postove za spas te duše.

Ukaza joj se jednog dana naš Gospodin, te joj reče: "Budi hrabra, kćeri moja, svakako ću računat na tvoje molitve"! Ona nastavi postiti i moliti, te joj se ponovo ukaza Gospodin, obećavši joj da će duša pokojnog Germana uskoro biti oslobođena muka. Ona se tada prikaza Gospodinu kao žrtva za oslobođenje te duše. Gospodin je izgledao kao da se je sažalio nad tom dušom, te joj se nakon kratkog vremena ukaza sa dušom pokojnog Germana, priora, osiguravši je da je oslobođen svih muka. German joj se zahvali i reče, da se nije usrdno molila tako za njegovu dušu, da bi bio morao ostati u Čistilištu još jedanaest godina.

Strogo su isto tako osuđene od Gospodina one duše svećenika, koji se usude izgovarati riječi protivne ljubavi, jer njihova usta bi morala biti čista , jer svakodnevno dotiču Presv. Hostiju ljubavi. "P. Nieremberg DI bio je posebno pobožan prema dušama u Čistilištu, i dok je jedne večeri molio u zavodu u Madridu, ukaza mu se duša pokojnog subrata, koji je umro prije kratkog vremena, a koji je tamo godinama predavao teologiju; bio je podvrgnut teškim mukama, jer je pokoji puta govorio protiv bližnjega bez ljubavi. Sa užarenim željezom mu je bio neprestano paljen jezik, jer gaje zloupotrebljavao protiv svojih bližnjih. Velika pobožnost prema Presv. Djevici, mu je udijelila tu posebnu milost da se mogao ukazati P. Niemergeru, te ga zamoliti da se moli za

njegovu dušu: nakon kratkog vremena bio je oslobođen svih muka".

Gospodinu se posebno mrski grijesi koji se čine protiv poglavara, kao prijevare, spletke, neiskrenost, tako suprotni duhu redovništva, a duh redovništva jest duh poslušnosti i ljubavi. "Tako neki Prior iz kartuzije u Grenoblu, koji se je jadno dao zavesti krivovjernim duhom koncilijabola (pokret nazvan tako za razliku od pravog koncila) iz Pize, kada je došao k sebi, te postigavši odrješenje od svih zapreka cenzure; prije smrti bio je primljen ponovo u krilo Crkve, no morao je izvršiti dugu pokoru za svoj grijeh; Bog koji mrzi oholost i neposlušnost poglavarima, osudi ga na teške muke u Čistilištu, sve dok po molitvama sv. Katarine iz Racconigija, kojoj se ukazao više puta, po milosrđu Božjem, nakon dugog vremena nije bio je priveden u Nebo".

Završit ću ovo poglavlje o Čistilištu svećenika slijedećim događajem, gdje će se moći vidjeti kako Bog strogo kažnjava i neke druge pogreške. "Jednog dana dok se sveta Alacoque molila i klanjala pred Presvetim Sakramentom, najednom joj se ukaže neka duša sva u plamenu; jakost tog plamena ja bila tako snažna, da se blaženici učinilo da su plamenovi zahvatiti i nju; prepozna u tim plamenovima nekog redovnika Benediktinca, koji je bio njezin duhovni vođa i koji ju je poticao na putu prema svetosti, i kreposti.

Njemu je Gospodin dozvolio da joj se ukaže iz Čistilišta, da je zamoli za pomoć u njegovim mukama.

Pokojnik reče tada Blaženici, da je glavni razlog što toliko trpi, jer je nad slavu Božju pretpostavljao vlastite interese, te je previše gledao na svoju čast, zatim zbog nekih manjkavosti protiv ljubavi, te navezanosti na osobe, iako se mnogo puta radilo o duhovnim razgovorima; to se Bogu nije sviđalo. Kroz tri mjeseca se pokojnik ukazivao svetici, koja je strašno trpjela u njegovoj blizini; činilo joj se da gori, kada bi joj se on približio, sve dok podvostručenim molitvama i žrtvama nije zadobila njegovo oslobođenje".

Strašni su ovi primjeri, te mi se čini kako neki govore da ako stvari idu zaista tako, da je bolje ne postati svećenikom ili redovnikom; no mora se misliti i na to da kada Bog pozove neku dušu u svoju službu, ako ova ne odgovori na njegov poziv, prijeti joj da umjesto Čistilišnih muka, da trpi muke u Paklu; uz to treba se znati, da ako u redovničkom i svećeničkom zvanju ima toliko prilika da se sagriješi pred Božjom pravdom, isto tako postoje i mnoge zasluge. Neka nas stoga ne odvrate ti strašni primjeri, već neka potiču ministre oltara.

DODATAK: O nivoima Čistilišta – razgovor Marije Simme i Marina Parodia

Marija Simma je mističarka koja je imala dugi niz godina iskustva u molitvi za duše u Čistilištu kao i popratna mistična iskustva o toj veliko tajni naše vjere. I u našem centru možete nabaviti jednu knjižicu njenih svjedočanstava. Opis nivoa Čistilišta koje daje

mističarka je u biti odraz stanja duša koje trebaju dovršiti svoj put čišćenja kako bi se mogle sjediniti s Bogom.

(Iz knjige: M. Parodi, Il testameno di Marija Simma, Tvagnacco 2001, st. 34-44)

Parodi: Marija željeli bismo početi razgovor o jednoj točci jako važnoj: I najnesretnija duša u Čistilištu je sretnija od njasretnije duše na zemlji, vi ste to više puta kazali. To nam daje naslutiti da, bez oduzimanja ništa trpljenju čišćenja, duše u Čistilištu žive jedno stanje radosti. Ako se ne varam postoji različitost nivoa Čistilišta, o kojima ste vi napominjali u vašim prethodnim knjigama?

Marija: «Bez daljnjega, Čistilište se sastoji od velikog nivoa jako različitih vrsta stanja duša. Duše koje se nalaze u najnižim nivoima Čistilišta, samo da dadnem jednu važnu napomenu, još su podložne napadajima zla....»

Parodi: Dok su normalno, duše iz Čistilišta utvrđene u Božjoj milosti kao što nas i teologija uči, su slobodne od zla i potpuno usmjerene prema Bogu. Kada bismo htjeli u jednoj kratkoj sintezi promatrati neke od nivoa Čistilišta-budući da su jako brojni i bilo bi nemoguće sve ih opisati što bi ste nam rekli o tome.

Marija: «Promotrimo neke. Najdublje Čistilište, jako bolno je ono koje bismo mogli nazvati ***krug lutalica.*** Tu se nalaze duše još jako vezane uz zemlju, pa ipak bez

bilo kakvog odnosa s njome. Duša lutalica je svjesna svoje zemaljske prošlosti, a ne poznaje kakva će biti njena budućnost.... Njeno stanje je mučna sadašnjost puna nepoznanica. Duša ne shvaća razlog onoga što joj se događa kao ni koliko vremena će ostati još u tom stanju. Ta situacija je otežana mučnom samoćom, duša je u traženju a ni sama ne zna čega. Ova vrsta čišćenja može biti jako duga.»

Parodi: Da li bismo mogli usporediti ovaj nivo Čistilišta, na neki način, s «privremenim paklom», napominjući da je vremenski ograničen?

Marija: «U određenom smislu da. Ovo stanje je manje mučno, ali je jako bolno. Jedan drugi nivo mogli bismo nazvati ***stupnjem tame.*** U takvom stanju, kao i u krugu lutalica, duša ne zna ništa još ništa o Bogu, niti ima bilo kakvu zamisao što je čeka u budućnosti. Vidi se primoranom vraćati mišlju na grijehe i zlo koje je učinila za vrijeme života. Radi se o trajno ponavljanom vraćanju sjećanja popraćenom mišlju o vlastitoj nemoći. Jedna grižnja popraćena tvrdom spoznajom da ne može više ništa učiniti kako bi ispravila nepravde iz prošlosti».

Parodi: Sve to zvuči dosta uznemirujuće, pa ipak vi nam samo govorite o svom iskustvu ... idemo dalje. Koje nivoe Čistilišta još poznajete?

Marija: «Na višem nivou od tame nalazi se onaj koji bi mogli označiti kao ***laskavci i idoli.*** Radi se o stanju onih koji su konstantno kršili prvu Božju zapovijed, i klanjali se umjesto Bogu, ljudskim idolima, kao na primjer vlastitim ambicijama. Sada ove duše imaju punu

svijest o postojanju jedinoga, istinskog Boga kojemu teže pogođeni dubokom i gorkom nostalgijom. I ove duše imaju pred očima sliku svog zemaljskog života i postali su svjesni, puni pokajanja, da su se klanjali idolima i slijedili ispraznost. Toliko bi željele slaviti i moliti Boga! Ipak ga ne vide. Toliko bi željele vidjeti svjetlost, čiju prisutnost na neki način slute, duše traže i traže, ali ne uspijevaju pronaći!Svako sjećanje na njihov zemaljski život, samo povećava savjest i težini njihovih pogrešaka, kao mi bolnu nostalgiju za lijepim i istinitim.

Trebamo govoriti o još jednom nivou Čistilišta koji bi mogli nazvati ***suodgovorni.*** Radi se o onim osobama koje su zbog raznih razloga i na različite načine pomagali drugima činiti zlo. Na poseban način su mučeni nutarnjom grižnjom. Htjeli bi se toliko osloboditi bolnih sjećanja na njhov život koji je bio označen različitim načinima sudjelovanja u zlu i grijehu.... problem je što to ne uspijevaju. Sada sa svom silovitošću kušaju osjećaje srama i kajanja koji su um za zemaljsakog života bili nepoznanica».

Parodi: Nije bi važno napomenuti koliko je potrebno moliti za sve koji se nalaze u Čistilištu, a na poseban način za ovim dubokim nivoima. Uzlazeći malo više imamo druge stupnjeve Čistilišta bez da ovo nabrajanje ima pretenziju potpunog prikaza.

Marija: «Dolazi mi odmah na pamet nivo koji bismo mogli nazvati ***prepoznavanje posljedica.*** I ovaj nivo je jako bolan. Kako bismo mogli stvoriti jednu ideju, možemo zamisliti jednu zavjesu, kroz koju duša može

promatrati posljedice pa i najdalje, i štete koje je u životu uzrokovala svojim grijesima i pogreškama. Može na primjer uvidjeti kako se svako udaljavanje od Božjeg zakona odrazilo na život svoje djece, nećaka, pranećaka. Može uvidjeti koje plodove u tijeku vremena donosi njen primjer. To je posebno bolno za one koji su širili teorije kao i stil ponašanja koji su daleko ili protivni volji našeg Gospodina. Na ovom nivou duša trpi ne samo za sebe nego i za sve grijehe koji su na neki način uzrokovani njenim djelovanjem.

Uzlazeći još malo više možemo naći nivo koji bi nazvala ***nivoom samoće.*** Tu nalazimo na poseban način one koji okajavaju svoj život usmjeren na raskošno življenje i neumjereno uživanje, bez da su nalazili vremena posvetiti duhovnom životu. Te duše se nalaze odvije u potpunoj samoći, i proživljavanju koliko je bio isprazan njihov život, godine bačene u ništavnost... Sve ovo ozračje stvara neku atmosferu pokrivača, a njihovo stanje bi se moglo još usporediti s onima koji se nalaze u praznoj kući bez vrata i prozora.

Još malo više se nalazi Čistilište u kome se nalaze oni koji su svoj zemaljski život provodili u dubokom egoizmu, malo ili nimalo se ne brinući za svoju braću. Ova nivo bismo mogli definirati kao ***krug uznemirenosti, smućenosti.*** Oni koji su uvijek bili usmjereni samo na sebe, do te mjere da su uzrokovali štetu bližnjemu bez najmanjeg uznemiravanja zbog toga, ovdje trpe muku stalne uznemirenosti kao da su bacani tamo ovamo. Zamislite redove duša koje žude za mirom dok su stalno

mučeni zvukovima, tugom i nekontroliranim okretima svih vrsta.

Uzlazeći još više nalazimo nivo koji bismo mogli definirati kao krug ***lažnih nada.*** To je mjesto određeno za one koji su u životu trajno nisu bili od riječi, i u bližnjemu su budili trajne nade i razočaranja. Njihova muka je u tome da se oni sada nalaze u lažnoj nadi i razočaranju, jer njima stalno izgleda da su na dva koraka od okončanja svoga čišćenja, onda im valja uvidjeti da su još daleko od toga. To je jedan mehanizam nade i razočaranja koji se ponavlja.

Uzlazeći još više nalazimo nivo koji možemo označiti kao ***jedinu istinsku pokoru.*** Da bismo to predočiti možemo reći da je to redovito Čistilište kroz koje moraju proći sve duše koje trebaju okajati mrlje svojih grijeha. Da bi bolje objasnili treba napomenuti da duše koje su u drugim nivoima do sada objašnjavanim trpe zbog štete koju su počinili svojim grijesima, bilo da se radi o egoizmu, izgubljenim godinama, nepravdi prema bližnjemu dok na ovom nivou duše trpe jer samo zbog jedne misli: uvrijedile su svoga Stvoritelja. Odvije su duše suočene sa savješću da nisu odgovorile na Božju ljubav. Duša sada s potpunom jasnoćom prolazi sve trenutke svog života kada se bila mogla vratiti na pravi put pa ipak nije to učinila.

Prepoznaje bez sjene sumnje razne znakove koje joj je Gospodin upućivao da bi je sebi privukao. Duša postaje svjesna koliko je njeno djelovanje povrijedilo Boga. Duša vid pred sobom razne situacije svoga života

uočavajući koliko je mogla biti ljepša, iskrenija, svetija pravednija... Grižnja i bol su toliko teži koliko duša više zna da je bila od Boga obdarena. I ovo Čistilište traje sve dok se i najmanja mrlja ne očisti s duše.

Nakon toga duša redovito prelazi u nivo Čistilišta koje možemo definirati kao ***neutralni nivo.*** Kojih li prosvjetljenja, radosti, neizrecivih milosti kuša duša u trenutku kad je konačno prošla sve nivoe čišćenja koje je trebala proći da bi došla dovde. Prije svega treba naglasiti da duša koja dođe u ovaj nivo Čistilišta više ne trpi. Zamislimo neki brodolom i one koji su preživjeli te su nakon dugog i iscrpljujućeg plivanja došli na neki otok. Ovdje se više ne trpi nego se čeka. Često se ne zna koliko će dugo trajati iščekivanje. Neke duše se zaustave samo potrebno vrijeme, da tako kažem, kako bi obnovile snagu i ušle u Raj. Druge čekaju do potpunog okajanja njihove kazne, što se često može poklopiti s nečijom nadoknadom za neko dobro na zemlji koje su uništile, oštetile ili zapostavile na zemlji. To na primjer za svećenike koji sa premalo pobožnosti slavili misu može biti iščekivanje da netko na zemlji s živom gorljivošću slavi misu za duše pokojnika. Ili to može biti slučaj a su neke osobe na zemlji bile došle u nezakonit posjed nekog dobra i moraju iščekivati nadoknadu dok netko od rođaka na zemlji to ne učini.

SADRŽAJ

Predgovor **5**

1. Razne podjele Čistilišta **6**

2. O Čistilištu osoba posvećenih Bogu **19**

Dodatak: O nivoima Čistilišta

Razgovor Marije Simme i Marina Parodia **43**